

Marschpengene have beløbet:

i 1843	7,470 Rbd. 39 St.
i 1844	9,998 — 57 —
i 1845	9,558 — 31 —
i 1846	6,709 — 83 —
i 1847	5,939 — 73 —

Sagt 39,676 Rbd. 91 St.

altsaa i Gjennemsnit — 7,935 Rbd. 37 $\frac{1}{2}$ St. eller c. 8,000 Rbd. I Maret 1848 under Krigen have Marschpengene beløbet 41,554 Rbd. 29 St. Den aarlige Calcule, hvorefter Skatten blev udfreven, med Godtgjørelse af hvad der derefter indkom formeget, var 13,000 Rbd., og at dette Beløb ikke er naaet i de anførte 5 Aar, har vel sin Grund i, at i den Tid Frisolkene kun for en Deel have været indkaldte. Under en forandret Armees-Organisation er det vel neppe rigtigt at anslaae ringere, end som tidligere 13,000 Rbd. Heller ikke hvad Marschpenge angaaer, ansees det henstgtsmæssigt at foretage nogen Afregning for Statskassens i 1849 dertil havte Udlæg.

Dette sidste gjælder ogsaa om de i 1849 udredte Befordrings-Udgifter. I Genhold til Forordningen af 26de Juni 1844, skulle disse Udgifter, i Forbindelse med Fourage- og Marschpenge-Skatten, udskrives med $\frac{1}{4}$ af Kjøbstæderne (med Undtagelse af Kjøbenhavn), mellem hvilke Skatten atter deeldes efter Folkemængden, og med $\frac{2}{3}$ af Landets uprivillegerede Ager- og Engs-Hartorn, samt halvt herimod af Skov- og Mølleskyld, — dog med Undtagelse af Sognefogdernes Hartorn.

De have i 1846 udgjort	23,691 Rbd.
— 1847 —	24,290 —
— 1848 —	26,332 —

De kunne derfor, under ordinaire Forhold, vel anslaaes til 24,000 Rbd. aarlig, hvoraf for Kjøbstæderne (med Undtagelse af Kjøbenhavn) 4,000 Rbd., og for Hartornet 20,000 Rbd.

Hvad Bornholm angaaer, skal, ifølge Forordn. af 26de Juni 1844 § 9, en nærmere Regulering af de Kongelige Tjenestereisere Udførelse sammesteds finde Sted, naar den nye Matriful der var indført, hvad der var skeet fra 1ste Januar 1850; men den Udgift, som kunde medgaae til en fremtidig Betaling af bemeldte Tjenestereiser der, vil vel kun være af ringe Betydning, og kan i alt Fald ikke for Tiden beregnes; men det er en Selvsølge, at naar nærværende Lov antages, vil Statskassen have for Bornholms, ligesom for det øvrige Lands Vedkommende, at bære uden særlig Erstatning de i Forordn. af 26de Juli 1844 §§ 8 og 9 ommeldte Befordrings-Udgifter.

Indqvarterings-Hjælpeffatten. Eflerat det ved Forordn. af 15de Novbr. 1816, blandt andet, var bestemt, hvilke Indqvarterings-Leiligheder m. v., der skulde erstattes, og hvor stor Erstatning derfor skulde gives, blev det paalagt General-Indqvarterings-Commissionen at forfatte en Generalligning over hvad Kjøbstæderne, med Undtagelse af Kjøbenhavn, skulde tilsvare i Indqvarterings-hjælpeffat, det er Bidrag til Erstatningen for Indqvartering, eller nyde i Godtgjørelse for Indqvartering.

Den fulde Godtgjørelse for Indqvartering for de her omhandlede Kjøbstæder, var tidligere anslaaet til 54,500 Rbd., hvilket Beløb ogsaa nu lagdes til Grund, saaledes at samtlige disse Kjøbstæder, efter deres Tilstand og Cyner, ansattes til et vist Beløb, hvoraf de, naar de ikke havde Indqvartering, skulde indbefale til Indqvarterings-Commissionen $\frac{1}{2}$, og de beqvarterede Kjøbstæder skulde, naar deres Godtgjørelse for Indqvartering ikke beløb til deres Ansættelsessum, tilsvare $\frac{1}{3}$ af Differentien; overgik derimod Godtgjørelsen deres Ansættelsessum skulde de have $\frac{1}{4}$ af det Overskydende erstattet. Ved Kongelig Resolution af 19de August 1818 blev derefter foranstaaende Ansættelse m. v. approberet. Herved var tillige